

Π'YE YOLCULUK

SÜMEYRA BALIKÇI

Π'YE YOLCULUK

SÜMEYRA BALIKÇI

Resimleyen: Sultan Yardım

π 'YE YOLCULUK

© 2025, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Sümeyra Balıkcı

RESİMLEYEN: Sultan Yardım

EDİTÖR: Burhan Düzçay

SON OKUMA: Kübra Sürek

GRAFİK UYGULAMA: Aslı Kayalarlıoğulları Kurt

BASKI VE CİLT: Güngörler Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Saray Mahallesi 658. Cadde No:11 Kahramankazan/Ankara
Tel: 0312 394 28 82

Birinci Baskı: Kasım 2025 (2000 adet)

ISBN: 978-625-380-021-5

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 49889

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez, çoğaltılamaz.

Π'YE YOLCULUK

SÜMEYRA BALIKÇI

Resimleyen: Sultan Yardım

*Sümeyra
Balıkçı*

1985 yılında Aydın'ın Söke ilçesinde doğdu. 2007 yılında Abant İzzet Baysal Üniversitesi İlköğretim Matematik Öğretmenliği Bölümünden mezun oldu. Uludağ Üniversitesinde yüksek lisansını tamamladı. Aynı üniversitede doktora eğitimine devam eden Sümeyra Balıkçı, Bursa'da bir ortaokulda öğretmenlik yapıyor. Öğrencilik yıllarında hayalini kurduğu matematik öğretmenliğini sürdürmenin mutluluğuyla, çocuklarda korkulu rüya hâline gelen matematik dersine karşı oluşan negatif bakış açısını değiştirmeyi hedefliyor. Matematik adına yazılmamış, çocuklar için yapılmamış yeni fikirler için çok heyecanlı. Düşünen, sorgulayan çocuklar yetiştirmek için matematikle yapılacak çok şey olduğuna inanıyor.

Tudem Yayınlarından Çıkan Kitapları:

Başvuru:

Bir Matematik Hikâyesi

Ben Bu Problemleri Çatır Çatır Çözerim

Saymadan Duramam

Bu Sorular Tam Benlik

Roman:

π 'ye Yolculuk

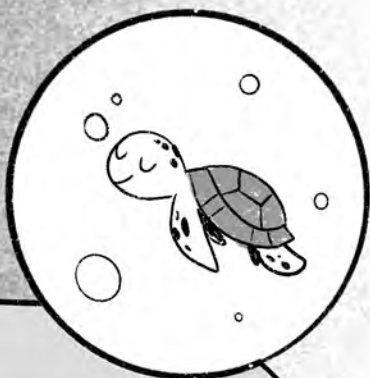
Bölümler

Zaman	7
Küçük Einstein	14
Bugün Benim Doğum Günüm	26
Beyin	34
Sonsuz Tane Sayı	44
Çocukluk Arkadaşım	48
Dünyanın En Şanslı İnsanı	64
Son Şans	67
Eve Dönüş	80
Matematik Dersi	91
1074	97

Özgür

Tacettin

Cem

Ege

Bay A.

1

Zaman

Nefes almanın bile üzerime yük olduğu, en komik arkadaşlarımla bile türlü oyun tekliflerine burun kıvrıdığım zamanlarda çareyi film izlemekte buldum. Çünkü can sıkıntımı anne eli değmiş, genelde çocukça şeylerle çözmek hiç bana göre değil. Hatta şu an düşünürken bile içim sıkıldı.

İlk film izleme deneyimim, tahmin edersiniz ki, çizgi filmlerle başladı. Sonra o herkesin şuursuzca güldüğü, soğuk esprilerle dolu komedi filmleri biraz da hoşuma gitmeye başlamıştı. Ama bir süre sonra onlardan da sıkıldım.

İşte tam da o zamanlarda, her dakikası heyecan dolu, birkaç zeki senaristin bir araya gelip akılları zorlamaya çalıştığı bilim kurgu filmleriyle tanıştım.

Hayatımı değiştiren o filmle tanışmam, işte tam da böyle başladı.

Çok değil, birkaç hafta önceydi. Adı *Zaman Makinesi* olan bir film izledim. Film resmen aklımı esir aldı, başka bir şey düşünemez oldum. Her sahnesi beynimde dolanıp duruyor. Tahmin edersiniz ki karakterler zamanda yolculuk yapıyor. İçinde büyüklü küçüklü, birbirine kenetli onlarca çark olan bir makine icat etmişler. Buraya kadar her şey normal. Daha önce bu konuda bir sürü film izlemişsinizdir belki. Normal olmayan, bu filmi izledikten sonra bana olanlar.

Filmin sahneleri zihnime yapışmış resimlere dönüştü. Her gün, bu filmi izlemek için içimde karşı koyamadığım bir istek uyanıyor. Başroldeki karakterden çok etkilendim. Onunla aynı fikirde olmak, filmdeki repliklerin benim daha önce aklımdan geçen düşünceler olması çok şaşırtıcı. Büyülendim. Bu kadarla kalmayıp filme takıntılı bir insan olup çıktım. İzlemekle kalmayıp kimi görsem filmi anlattım. Annem, babam ve okulda arkadaşlarım, filmnden bahsetmemi yasakladı.

Bir de bizim okul müdürüne takıntılı derdim. Adam her sabah bizi ipe dizilen boncuklar gibi sıraya geçiriyor ve tespih çeker gibi tek tek alıyor içeri. Sadece bu mu? Okul temizlenirken hizmetli Rıza amcanın başından ayrılmıyor hiç. Büyük fırçalarla köpüklü köpüklü yıkıyor koridorlar.

Hatta bir keresinde sınıfımızı köpük bastı. Tam olayı fırsat bilip dersi kaynatmaya başlamıştık ki müdür sınıfa girdi. Arkasından da Rıza amca... Paspasla özenle çekildi tüm köpükler. Biz de sıralarımızda heykel misali taş kesilip izledik olanları. Sıkıysa bir ses çıkar bakalım.

Size biraz da su kaplumbağam Tacettin'den bahsedeyim. Diğer takıntılıımız da Tacettin Efendi. Canım kaplumbağam, takmış tavuk köftesine. Öldürsen başka bir şey yemiyor. Dedem bu durumdan oldukça rahatsız. Tavuk köftesi olayına gıcık olmuş. “Kaplumbağa ile kaplumbağa olunmaz dedişko,” diyorum; daha da sinirleniyor. Koca adam minicik bir hayvanı ciddiye alıyor. Baylıyorum onun bu hâllerine. Sonra açıyor ağzını yumuyor gözünü. Geçen gün yine söylenip durdu:

“Zamane kaplumbağası bunlar. Eski kaplumbağalar böyle miydi, bahçede ne bulsalar onu yerlerdi. Kendi karnımızı doyurduk da kaplumbağa kaldı. Köfte kadar boyu var, türlü türlü huyu var. Ah Özgür ah, hep sen şımarttın bunu zaten! Önce kendi karnını doyur da... Yok böyle bir dünya. Utanmasa koca bir tavuğu hüpletecek,” diye bir çırpıda boşalttı içinde biriktirdiklerini.

Gelelim şu beni benden alan filme. Daha önce benzer konuda bir film daha izlemiştim ama beni bu kadar etkilememişti. Olduğu sahneleri defalarca durdurup makineyi ayrıntılı inceledim. Kafaya taktığım olay da zamanda yolculuğun gerçekten yapılıp yapılamayacağı. Sürekli bunu düşünmekten delirebilirim. Ama ne olursa olsun peşini bırakmayacağım.

Birkaç gün önce internetten bu konuyla ilgili araştırma yaptım. Bulabildiğim tüm videoları izledim. Bilimsel olarak, zamanda yolculuk yapılabileceğini söylüyorlar. Anlatılanlar bana çok karmaşık geldi doğrusu. Aklıma takılanları ertesi gün fen bilimleri öğretmenime sordum. Bir şeyler anlattı ama on iki yaşında bir çocuk olarak kendimi çok zorlamamam gerektiğini söyledi. Sanırım öğretmenim haklı. Aklım almıyor bir türlü. Sadece ufak bir yeri anlayabildim: Işık kadar hızlı hareket edebilirsek gelecek zamana gidebilirmişiz.

Başka çaresi yok, vakit kaybetmeden bizim ekibi toplamaya karar verdim. Cem, Ege ve ben. Üç yakın arkadaş, kafa kafaya verip her işin üstesinden gelebildik şimdiye kadar. Cem'in üşengeçliği ve tembelliği, kimi zaman bizi yavaşlatsa da ürettiğimiz ilginç fikirlerle geçen yıl proje yarışmasında birinci bile olduk.

Dersteyken Cem ve Ege'ye göz kırparak, *teneffüste buluşalım* mesajı yolladım. Bu, bizim kendi aramızda kullandığımız işaret dili. Sizde de olur mu bilmiyorum, böyle durumlarda ders, uzar da uzar. Öğretmenimin sesi zihnimde boğuk ve rahatsız edici bir hâl alır. Uçsuz bucaksız bir çölde, boğazı kurumuş, adım atacak mecali kalmamış bir zavallıdan farkım kalmaz. O zili bir daha duyamayacağımı düşünüp depresyona bile girerim. Ve bu durum, insanlar tarafından icat edilmiş o güzel sesi duyduğum âna kadar sürer.

Nihayet o mucizevi sesi duyduk. Teneffüste koştura koştura koridorun sonundaki kalorifer peteğinin yanına gittik. Burası bizim buluşma noktamız. Hem sıcak hem de gürül-

tüden uzak bir yer. Hâliyle Cem ve Ege'yi ben çağırdığım için, merakla yüzüme bakıyorlar. Lafı uzatmayı sevmem. Hemen konuya girdim:

“Sizce zamanda yolculuk var mı?”

Şaşırdığı her hâlimden belli olan Cem, önce Ege'ye baktı, gözlerini yuvarladı. Üstüne bir de dudak büktü.

“Yine mi şu film?”

Yüzümü zorla da olsa ciddiyete bürüdüm, bir kaşımı kaldırıp etkili bir hava yaratmaya çalıştım.

“Filmden bahsetmeyeceğim. Sadece cevabını öğrenmek için deli olduğum bir soru sordum. Hem söyleneceğinize iyi tarafından bakmaya çalışın bence. Neden başkasına değil de size... Kıymetini bilin.”

“O filmi izledikten sonra sana bir hâller oldu Özgür. Kendine gel artık. Hayat devam ediyor. Bırak artık şu zamanda yolculuk hayallerini,” diyen Ege'nin yüzünü daha önce hiç böyle görmemiştim. Evet, tahmin ettiğiniz gibi bu, bıkkınlık ifadesiydi.

Tüm ciddiyetimle çaresizlik maskemi taktım ve gözlerimi gözlerine diktim. Bir Ege'ye bir Cem'e baktım. Bu tavrıma kayıtsız kalabileceklerini hiç zannetmiyorum.

“Benden kaçamazsınız. Bir soru sordum sadece. Fikir almak da mı suç? Lütfen... Hadi söyleyin, sizce zamanda yolculuk var mı yok mu?”

Birbirlerine baktılar sadece. Hâlimden ve konuşmamdan etkilenmiş benzemiyorlardı hiç. Cem omzuma hafifçe bir yumruk attı.

“Var deyince var mı olacak?”

Ege üfleyip püfledi. Aklım soru işaretleriyle doldu. Köşeye sıkışmış gibi hissediyordum. Bana bunlardan hayır yok anlaşılan.

“Sen de çok zor sorular soruyorsun. Ne bilelim biz, bilim insanı mıyız? Bak teneffüs bitiyor. Daha tost alacağım.”

“Filmlerde oluyor ama!” dedim. Şansımı zorladığının farkındaydım.

Binbir surat Cem’in yüzünde bu kez sahte bir bilmişlik belirdi. “Film dediğin sadece bir kurgu. İnsanların uydurdukları senaryolar işte!” dedi ve şımarık şımarık güldü. Güya mantıklı bir şey söyledi.

Ege tüm isteksizliğiyle konuştu:

“Bir filmde izlemiştım, zaman bisikleti vardı. Pedalları çevirdikçe seni zamanda yolculuğa çıkarıyordu.”

“Ben de size anlattığım o filmde görmüştüm. Hatırlasanıza, zamanda yolculuk yapabilmek için neler yaptığını unuttunuz mu yoksa? Hani bir makine yapmışlardı. İçi karman çorman, bizim saatlerin içindeki gibi çarklarla doluydu. Filmdeki adam aynı benim gibi düşünmüyor mu? O zamandan beri taktım kafaya, meraktan çatlayacağım. Sonra bir sürü video da izledim. Beynimin içi soru işaretleriyle dolu. Biliyorsunuz birine içimi dökmezsem çatlarım. Aklıma tabii ki ilk siz geldiniz.”

Cem yine heyecanla atıldı. “Fen bilimleri öğretmenine soralım mı?”

“Sanki benim aklıma gelmedi öğretmene sormak. Sor-dum tabii, kibarca anlayamayacağımı ima etti. Galiba haklı.”

π'YE YOLCULUK

SÜMEYRA BALIKÇI

Pi sayısının sonsuzluğunda, zamana karşı
yapılan eşsiz bir yolculuk.

Her daim merak konusu olan zamanda yolculuk,
bu kez 6. sınıf öğrencisi Özgür'ün hayallerini süsler.

Doğum gününde aldığı esrarengiz bir paketle
başlayan ilginç olaylar, onu tam da istediği gibi
bir yolculuğa çıkarır. Asıl ilginç olan ise bu yolculuğun
Pi sayısı ile nasıl bir bağlantısı olduğudur.

Bu zaman yolculuğunda Özgür'ün hayal gücüne
eşlik etmeye cesaretin var mı?

Resimleyen: Sultan Yardım

